

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117010544
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7117010544.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Miroslava Baňackého a JUDr. Ing. Milana Husťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. novembra 2021, v trestnej veci proti O. G. a spol., obžalovaných pre trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr.zák. č. 140/1961 Z.z. a iné, o odvolaní obžalovaných O. G., B. W., L.. M. Z., A. Z., S. B. proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 6.10.2020 sp.zn. 7T/9/2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie obžalovaných O. G., L.. M. Z., A. Z., B. W. a S. B..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 6.10.2020 sp.zn. 7T/9/2017 boli obžalovaní O. G., B. W. a S. B. uznaní za vinných pre trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr.zák. č. 140/1961 Z.z. a obžalovaný O. G. aj pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. a) Tr.zák. č. 140/1961 Z.z., a obžalovaní L.. M. Z. a A. Z. pre trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr.zák. č. 140/1961 Z.z., a to všetko Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, v súlade so z.č. 171/2003 Z.z. účinného od 1.9.2003, na tom skutkovom základe, že:

A/obžalovaní:

P. U., O. G., S. T., L.. M. Z., A. Z., S. B.

v bližšie nezistenom čase od 5.10. do 7.10.2003 na hraničnom znaku 160- 161, v obvode Oddelenia hraničnej kontroly Beňatina, s ďalšími nestotožnenými osobami ukrajinskej národnosti - členmi tejto skupiny na ukrajinskej strane, zabezpečili ilegálne prekročenie štátnej hranice medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou pre 11 osôb - migrantov a to tým spôsobom, že obžalovaný P. U. spolu s ďalším presne nestotožneným Ukrajincom na ukrajinskej strane zabezpečili peniaze, migrantov a ich prevedenie z Ukrajiny na štátnu hranicu, na slovenskej strane ich prevedenie od hraničnej čiary po určené miesto zabezpečili obžalovaný O. G., obžalovaný S. T., obžalovaný L.. M. Z., obžalovaný A. Z., odtiaľ ich už skôr odsúdený M. A. a obžalovaný S. B. previedli na motorových vozidlách na Západné Slovensko, kde im ubytovanie a stravu po určitý čas zabezpečil už skôr odsúdený S. C., pred ich ďalším prevozom do krajín Západnej Európy a následne obžalovaný P. U. vyplatil obvinených na slovenskej strane za túto činnosť v sume najmenej 58.200,-Sk (1931,88 Eur)

B/obžalovaní:

O. G., S. T., F. U., B. W., S. B.

v čase od 18.00 h. dňa 24.10.2003 do 00.40 h. do dňa 25.10.2003 v obvode Oddelenia hraničnej kontroly Vyšné Nemecké zorganizovali s doposiaľ nestotožnenými osobami ukrajinskej národnosti ilegálne prekročenie štátnej hranice medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou 15 osôb - migrantov z

nezistenej ázijskej krajiny a to tým spôsobom, že na slovenskej strane ich prevedenie od hraničnej čiary po určené miesto zabezpečili obžalovaný O. G., ktorý vykonával dňa 24.10.2003 v čase od 14.00 h. do 22.00 h. službu policajta v danom služobnom obvode a obžalovaný S. T., obžalovaný F. U., obžalovaný B. W. následne migrantov prevzali už skôr odsúdený M. A. a obžalovaný S. B. previedli ich na motorových vozidlách na Západné Slovensko, kde im ubytovanie a stravu na určitý čas zabezpečili už skôr odsúdený O. S. i s už nebohým M. Z. pred ich ďalším prevozom do krajín Západnej Európy, za čo získali finančný prospech vo výške 264.547,- Sk (8781,35 Eur)

C/obžalovaní

O. G., S. T., F. U., B. W., S. B.,

v čase od 20.00 h. dňa 2.11.2003 do 4.11.2003 do 02.00 h. na hraničnom znaku 284, v obvode Oddelenia hraničnej kontroly Vyšné Nemecké v úseku okolia sadu pri obci C. zorganizovali s doposiaľ nestotožnenými osobami ukrajinskej národnosti ilegálne prekročenie štátnej hranice medzi Ukrajinou a Slovenskou republikou pre 44 osôb - migrantov z nezistenej ázijskej krajiny a to tým spôsobom, že na slovenskej strane ich prevedenie od hraničnej čiary po určené miesto zabezpečili obžalovaný O. G., ktorý vykonával, dňa 2.11.2003 v čase od 22.00 h. do 06.00 h. dňa 3.11.2003 službu policajta v danom služobnom obvode a obžalovaný S. T., obžalovaný F. U., obžalovaný B. W. a od uvedeného miesta ich obžalovaný S. B. s inou osobou prepravili na motorových vozidlách na Západné Slovensko, kde im ubytovanie a stravu na určitý čas zabezpečil už skôr odsúdený O. S. s už nebohým M. Z. pred ich ďalším prevozom do krajín Západnej Európy, za čo získali finančný prospech vo výške 641.258,-Sk (21 285,86 Eur)

D/obžalovaní

O. G., S. T., F. U., B. W., O. B.

v čase od 21.30 h. dňa 07.11.2003 do 03.49. h. dňa 08.11.2003 na hraničnom znaku 284, v obvode Oddelenia hraničnej kontroly Vyšné Nemecké v úseku okolia sadu pri obci C. zorganizovali s doposiaľ nestotožnenými osobami ukrajinskej národnosti ilegálne prekročenie štátnej hranice medzi Ukrajinou a Slovenskou republikou pre 31 osôb - migrantov z nezistenej ázijskej krajiny a to tým spôsobom, že na slovenskej strane ich prevedenie od hraničnej čiary po určené miesto zabezpečili obžalovaný O. G., obžalovaný S. T., obžalovaný F. U., obžalovaný B. W. a od uvedeného miesta ich obžalovaný O. B. s ďalšími nestotožnenými osobami previezli na motorových vozidlách na Západné Slovensko, kde im ubytovanie a stravu na určitý čas zabezpečil už skôr odsúdený O. S. pred ich ďalším prevozom do krajín Západnej Európy, za čo získali finančný prospech vo výške 600.739,- Sk (19 940,88 Eur)

E/obžalovaní

P. U., O. G., L.. M. Z., A. Z., O. B.

v čase od 22.00 h. dňa 10.11.2003 do 09.00 h. dňa 11.11.2003 v obvode Oddelenia hraničnej kontroly Petrovce zorganizovali s ďalšími doposiaľ nestotožnenými osobami ukrajinskej národnosti ilegálne prekročenie štátnej hranice medzi Ukrajinou a Slovenskou republikou pre 15 osôb - migrantov z nezistenej ázijskej krajiny a to tým spôsobom, že obžalovaný P. U. spolu s ďalším nestotožneným Ukrajincom na ukrajinskej strane zabezpečil peniaze, migrantov a ich prevedenie po štátnu hranicu, na slovenskej strane ich prevedenie od hraničnej čiary po určené miesto zabezpečili obžalovaný O. G., obžalovaný L.. M. Z., obžalovaný A. Z. a od uvedeného miesta ich mal obžalovaný O. B. na motorovom vozidle prepraviť na Západné Slovensko, k tomu ale nedošlo, nakoľko všetkých 15 migrantov bolo zaistených na Oddelení hraničnej kontroly Petrovce a výšku finančného prospechu sa zistiť nepodarilo

F/obžalovaní

S. T., S. B.

v čase od 01.00 h. do 04.20 h. dňa 18.11.2003 v obvode Oddelenia hraničnej kontroly Petrovce zorganizovali s doposiaľ nestotožnenými osobami ukrajinskej národnosti ilegálne prekročenie štátnej hranice medzi Ukrajinou a Slovenskou republikou pre 24 osôb - migrantov z ázijskej krajiny Indie a to tým spôsobom, že obžalovaný S. T. zabezpečil ich prevedenie od hraničnej čiary na určené miesto, kde ich prevzal už skôr odsúdený M. A. a od uvedeného miesta na motorovom vozidle zn. A. N., E Č V: TV-XXXAV bielej farby, výr. číslo motora XXDZXXXXXXXX, spolu s obžalovaným S. B., ktorý mu robil

doprovod, ich prevážal na Západné Slovensko, kde migrantom ubytovanie a stravu na určitý čas pred ich ďalším prevozom do krajín Západnej Európy, mali zabezpečiť už skôr odsúdený O. S. a už nebohý M. Z., pričom pri prevoze dňa 18.11. 2004 okolo 16.30 h. boli títo migranti zadržaní hliadkou polície na diaľnici D1 pri Trenčíne spolu s vodičom už skôr odsúdeným M. A. a finančný prospech z prevádzania nebol zistený.

Za to bol obžalovanému O. G. podľa § 171a odsek 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku a podľa § 158 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky za použitia ustanovení § 35 ods. 1 a § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku za použitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku súd výkon trestu podmienene odložil.

Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku určil skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku uložil peňažný trest vo výške 4 000 (štyritisíc eur) Eur.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) mesiacov.

Obžalovanému B. W. uložil podľa § 171a ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku za použitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku súd výkon trestu podmienene odložil.

Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku súd určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku uložil peňažný trest vo výške 3 000 (tritisíc eur) Eur.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku uložil trest prepadnutia veci a to mobilný telefón zn. NOKIA 3410, IMEI: XXXXXX/XX/XXXXXX a SIM karta Orange XXXX XXXX XXXX.

Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Obžalovanému L.. M. Z. podľa § 171a ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku za použitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku súd výkon trestu podmienene odložil.

Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku súd určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku uložil peňažný trest vo výške 1 000 (jedentisíc eur) Eur.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku uložil trest prepadnutia veci, a to mobilného telefónu zn. NOKIA 3510i, IMEI: XXXXXX/XX/XXXXXX, SIM karty Orange XXXX XXXX XXXX.

Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Obžalovanému A. Z. podľa § 171a ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr.zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku za použitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku súd výkon trestu podmienene odložil.

Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku súd určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku uložil peňažný trest vo výške 1 000 (jedentisíc eur) Eur.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku uložil trest prepadnutia vecí a to:

mobilného telefónu zn. NOKIA 8850 , IMEI XXXXXX/XX/XXXXXX,

SIM karta PRIMA posledné trojčísle XXX,

Prima štart, obal a návod na telefónne číslo: XXXX XXX XXX,

Prima štart, obal a návod na telefónne číslo: XXXX XXX XXX,

SIM karta Orange XXXX XXXX XXXX,

SIM karta Globtel - vymazané číslo,

SIM karta PRIMA - vymazané číslo,

SIM karta SIM - SIM 0110 XXXX XXXXXX,

vysielačka zn. MOTOROLA zn. GP 300, v. č. P XXYPCXXAXAA s batériou O. č. MH XXXXM,

nabíjačka zn. MOTOROLA MH XXXXM,

vysielačka zn. Bexon RV100 v. č. XXXXXX prelepená páskou,

vysielačka zn. TESLA XXXXXX s príslušenstvom, uložená v krabici.

Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Obžalovanému S. B. podľa § 171a ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku k trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku za použitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku súd výkon trestu podmienene odložil.

Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku súd určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku k peňažnému trestu vo výške 1 000 (jedentisíc eur) Eur.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. účinného v čase spáchania skutku uložil trest prepadnutia vecí, a to obalu a návodu k telefónu Prima štart, obal a návod na číslo telefónu XXXX XXX XXX.

Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní zahlásil odvolanie obžalovaný O. G. a následne v zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozsudku podali odvolanie aj obžalovaní L.. M. Z., A. Z. a B. W., a to prostredníctvom obhajcu, ktoré aj písomne odôvodnili a v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie aj obžalovaný S. B., ktorý ale odvolanie písomne nezdôvodnil.

Obžalovaní L.. M. Z., A. Z. a B. W. v písomných dôvodoch odvolania uviedli, že podľa ich názoru zo strany vyšetrovateľa neboli splnené základné podmienky pre vykonanie trestného konania proti ich osobám. Došlo k dôkaznej núdzi a z toho dôvodu bol využitý inštitút utajeného svedka. Z výsledkov vykonaného dokazovania nie je možné zistiť, kto požiadal o využitie tohto inštitútu, ale rozhodne to neboli tzv. utajení svedkovia, o čom svedčí tá skutočnosť, že už v mesiaci december 2007 S. A. mal povedať obžalovanému O. G., že je utajený svedok, a spolu s ním aj O. U.. Na základe tohto oznámenia obžalovaný O. G. zaslal

dňa 4.1.2008 sťažnosť, ktorá sa nachádza v spise inšpekčnej služby PZ v Košiciach a doposiaľ sa touto sťažnosťou nikto nezaoberal. Z toho teda jasne vyplýva, že o tom aby boli ustanovení utajení svedkovia navrhol vyšetrovateľ, lebo je nelogické, aby to boli tzv. utajení svedkovia, preto že by sa hneď sami prezradili. Pri výsluchu v roku 2007 na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica, sudkyňa M. R. Y. vyjadrila svoj názor, že výpovede tzv. utajených svedkov akoby boli kopírované. Takzvaní utajení svedkovia sami potvrdili, že sa na výsluch dlhý čas pripravovali, lebo podľa názoru obhajoby skutočne potrebovali dlhý čas, aby si mohli vymyslieť spáchanie jednotlivých skutkov.

Takto už v prípravnom konaní došlo, podľa ich názoru k protizákonnému využitiu inštitútu utajených svedkov a hrubému porušeniu ustanovenia § 136 Tr. por. V ďalšom konaní už vôbec nemožno hovoriť o utajených svedkov, lebo došlo k úplnému spochybneniu ustanovenia týchto svedkov a na súde vypovedal iba jeden.

V teraz posudzovanom trestnom konaní, okrem utajených svedkov, nebol vypočutý žiaden priamy svedok. Boli čítané iba listinné dôkazy, a to najmä odposluchy a rôzne listinné správy, na základe ktorých podľa ich názoru nie je možné konštatovať, že ich vina bola riadne preukázaná.

Treba zdôrazniť, že v ustanovení § 136 Tr. por. sú veľmi jasne uvedené podmienky, za ktorých je možno uvažovať o využití inštitútu utajených svedkov. Takýto inštitút sa má využívať iba výnimočne. Má sa prihliadať na to, aby nebolo sťažené právo na obhajobu, aby nehrozilo nikomu žiadne nebezpečenstvo akéhokoľvek ublíženia na zdraví, resp. ani nič iné, čo sa prejavilo aj v tom, že od roku 2007 už vedeli, ktorí sú to vlastne utajení svedkovia. Nikto sa im nepokúšal nejako ublížiť.

Otázka o tom, že v teraz posudzovanom prípade došlo k protizákonnému ustanoveniu utajených svedkov, bola už v minulosti riešená nie len v rozhodnutiach NS SR, Ústavného súdu, ale aj rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva. V demokratickej spoločnosti môžu byť využité prostriedky obmedzujúce právo na obhajobu, len na nevyhnutnú dobu, preto nemožno sa k takémuto inštitútu uchýliť a bezdôvodne obmedzovať niekoho.

V danom prípade preto podľa ich názoru výrok o vine u všetkých troch obžalovaných bol založený výlučne na pochybných utajených svedkoch. Navyše považujú za nutné poukázať aj na to, že A. po ustanovení za utajeného svedka, začal páchať trestnú činnosť. Bol odsúdený na sedem rokov odňatia slobody. Skutočne v teraz posudzovanej trestnej veci ide o pochybných utajovaných svedkov, na čo poukazuje aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý uvádza, že pri ustanovení utajených svedkov, treba prihliadať aj na ich bezúhonnosť.

Záverom len pre úplnosť poukázali na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, kde sa mimo iného uvádza, že každý má právo, aby jeho vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná súdom a tiež poukázali na čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, kde sa taktiež uvádza, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Keďže v danom prípade od údajného spáchania jednotlivých skutkov uplynulo osemnásť rokov, toto treba hodnotiť za extrémne dlhú dobu a neúmernú dĺžku celého konania.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto obžalovaní L. M. Z., A. Z. a B. W. prostredníctvom obhajcu navrhli, aby odvolací Krajský súd v Košiciach zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a ich spod obžaloby prokurátora oslobodil.

Obžalovaný O. G. na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sám, ale aj prostredníctvom svojho obhajcu navrhol napadnutý rozsudok zrušiť, nakoľko podľa jeho názoru nebolo bez akýchkoľvek pochybností mu preukázané spáchanie žalovaného trestného činu a navyše súd nevykonal všetky vo veci potrebné, ako aj možné dôkazy, aby nebolo možné pochybovať o tom, že sa dopustil jednotlivých čiastkových skutkov, tak ako to ustálil okresný súd vo výroku napadnutého rozsudku. Po zrušení napadnutého rozsudku navrhol, aby bol oslobodený spod obžaloby prokurátora, resp. ak odvolací súd predsa len bude toho názoru, že skutok sa stal a spáchal ho aj on, navrhol alternatívne zohľadniť dobu, po ktorú sa viedlo trestné stíhanie a ako osobe ktorá doposiaľ nebola nikdy trestne stíhaná a odsúdená požiadal, aby mu nebol ukladaný peňažný trest, lebo je nezamestnaný a má vyživovaciu povinnosť k trom maloletým deťom.

Obžalovaný S. B. ním v zákonom stanovenej lehote zhlásené odvolanie bližšie písomne nezdôvodnil. K písomnému odvolaniu obžalovaných L. M. Z., A. Z. a B. W. sa písomne vyjadril aj prokurátor, ktorý navrhol odvolania obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť podľa ustanovenia § 319 Tr. por., pričom poukázal na náležité a podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa plne stotožňuje. K námietkam obžalovaných ohľadne utajených svedkov uviedol, že prípadná odhalená identita utajených svedkov nespochybňuje vierohodnosť ich výpovedí, ktoré sú potvrdené ďalšími dôkazmi, na ktoré poukázané v záverečnej reči pred okresným súdom a ktoré boli akceptované súdom.

Správnosť odsudzujúceho rozsudku v kontexte všetkých dôkazov napokon potvrdili aj právoplatné rozsudky vo vzťahu k spolupáchatateľom vyššie uvádzaných obžalovaných, a to konkrétne O. N., M. A., Z. S., O. S., S. C. a O. D., ktorí uznali svoju vinu v zmysle obžaloby a verifikovali tak aj výpovede namietaných utajených svedkov.

Intervenujúci krajský prokurátor na verejnom zasadnutí okrem už vyššie uvedeného písomného vyjadrenia k písomným dôvodom odvolania obžalovaných uviedol, že napadnutý rozsudok považuje vo všetkých jeho výrokoch za zákonný a preto odvolania obžalovaných O. G., L.. M. Z., A. Z., B. W. a S. B. navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Na podklade takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolania obžalovaných O. G., Ing. M. Z., A. Z., B. W. a S. B. nie sú dôvodné.

Odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, úvodom považuje za nutné uviesť, že dňa 29.03.2017 bola trestná vec obžalovaných P. U., O. G., S. T., F. U., B. W., L.. M. Z., A. Z., S. B., O. B. a O. H., vylúčená na samostatné konanie, pričom pôvodne spoluobžalovaný O. N. na hlavnom pojednávaní v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 7T/17/2014, dňa 29.03.2017 vyhlásil, že je vinný a súd toto vyhlásenie prijal a rozsudkom z toho istého dňa bol uznaný za vinného. Rovnako aj spoluobžalovaní M. A., Z. S., O. D., S. C., O. S., na hlavnom pojednávaní v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 7T/33/2010, dňa 03.04.2014 vyhlásili, že sú vinní a súd tieto vyhlásenia prijal, následne boli všetci rozsudkom zo dňa 03.04.2014 uznaní za vinných.

Preskúmaním napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho, aj odvolací súd považuje za nutné poukázať predovšetkým, že predmetná trestná vec bola pôvodne vedená na špecializovanom trestnom súde a až dňa 29.03.2017 bola trestná vec obžalovaných P. U., O. G., S. T., F. U., B. W., L.. M. Z., A. Z., S. B., O. B. a O. H., vylúčená na samostatné konanie, ktoré bolo vykonané pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 7T9/2017.

Nepochybil okresný súd pokiaľ obhajobné tvrdenia obžalovaných, a to predovšetkým z prípravného konania, keďže okrem O. G., využili právo pred súdom nevypovedať, a to vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, ktoré bolo vykonané v celom rozsahu zákonným spôsobom a kontradiktórnym spôsobom konania, vyhodnotil ako nevierohodné a v celom rozsahu ich považoval za vyvrátené práve dôkazmi, ako je to v dôvodoch napadnutého rozsudku podrobne uvedené, vrátane úvah, ktorými sa riadil pri hodnotení dôkaznej situácie.

Argumenty obžalovaných o nezákonnom postupe vyšetrovateľa, pokiaľ v prípravnom konaní a napokon aj pred súdom v ich neprospech boli použité svedecké výpovede utajených svedkov, ani podľa názoru odvolacieho súdu nemajú opodstatnenie a ani oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, nakoľko súd prvého stupňa veľmi podrobne poukázal aj na ďalšie vo veci zákonným spôsobom vykonané dôkazy, na podklade ktorých bolo možné bez akýchkoľvek pochybnostírobiť záver o vine obžalovaných O. G., L.. M. Z., A. Z., B. W. a S. B..

Po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho v rozsahu podaných odvolaní, ani odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o použiteľnosti a zákonnom spôsobe získania dôkazu, svedčiacieho v neprospech obžalovaných, a to na podklade výpovede utajených svedkov. Z výpovede utajeného svedka číslo jedna bolo možné urobiť záver, že skupinu riadil práve obžalovaný O. G., ktorý bol v tom čase policajt. Obžalovaný S. B. ako šofér prevážal migrantov, rovnako tak aj obžalovaný B. W. bol šofér. Uvedený utajený svedok veľmi podrobne popísal činnosť dvoch prevádzачských skupín, pričom nie je možné sa stotožniť s obhajobou obžalovaných, že sa jednalo o umelo vytvorené usvedčujúce výpovede, lebo svedecké tvrdenia utajeného svedka číslo jedna a rovnako svedka číslo dva boli práve nespochybniteľne verifikované práve listinnými dôkazmi vrátane obsahu odposluchov mobilných telefónov, ako na tieto dôkazy podrobne poukazuje v dôvodoch napadnutého rozsudku okresný súd. Činnosť oboch skupín spočívala v tom, že prevzali migrantov od Ukrajincov a odviekli ich na určené miesta. Dorozumievali sa predovšetkým prostredníctvom telefónov.

Nepochybil okresný súd pokiaľ neuveril výpovedi svedkyne V. Z. ohľadne sumy peňazí na vkladnej knižke jej vnučky s tým, že peniaze pochádzajú od dobrých ľudí z celého Slovenska, ktorí jej peniaze posielali na podklade článku uverejneného v tlači. Práve aj na podklade tohto dôkazu o nasporenej sume peňazí na účte vnučky, bolo možnérobiť záver o protiprávnej činnosti predovšetkým jej synov, a to obžalovaných L.. M. Z. a A. Z. a obdobne aj ostatných obžalovaných, v teraz posudzovanej trestnej veci.

Práve na podklade odposluchov telefónnych hovorov, a to telefónov ktoré boli obžalovanými v žalovanom období nepochybne používané, bolo možné urobiť ucelenú mozaiku ich prepojenia, pričom spravidla sa jednalo o telefóny, ktoré boli hlásené na iné osoby a tieto osoby sa ohľadne týchto skutočností podrobne vyjadrovali v rámci svojho výsluchu v postavení svedka už v štádiu prípravného konania trestného konania. Ani v tomto smere nebol dôvod spochybňovať pravdivosť ich tvrdení, že telefónne číslo používala iná im neznáma cudzia osoba. Okresný súd veľmi podrobne poukázal predovšetkým na obsah jednotlivých hovorov s dôrazom aj na časové súvislosti týchto hovorov.

Okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku správne poukázal aj na ďalšie listinné dôkazy, ako sú zápisnice o domových prehliadkach, zápisnice o obhliadke miesta činu, zoznam migrantov zadržaných pri žalovaných skutkoch, zoznam vydaných a vrátených vecí, na podklade ktorých aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo možné robiť záver o vine obžalovaných.

Na podklade výsledkov vykonaného dokazovania, a to v rozsahu ako bolo vykonané pred okresným súdom, aj odvolací súd tak mohol bez akýchkoľvek pochybností urobiť záver o vine jednotlivých obžalovaných a to tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Obžalovaní O. G., L. M. Z., A. Z., B. W. a S. B. svojím konaním opísaným vo výrokovej časti tohto rozsudku naplnili všetky pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a Trestného zákona č. 140/1961 Z. z účinného v čase spáchania skutku. Obžalovaní L. M. Z. a A. Z. podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu podľa ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a obžalovaní O. G., B. W. a S. B. aj podľa ods. 4 písm. b) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, nakoľko použitie tohto Trestného zákona bolo pre obžalovaných v celom rozsahu tohto zákona priaznivejšie.

Po stránke objektívnej v tom, že obžalovaní v úmysle získať pre seba alebo iného priamo či nepriamo finančnú výhodu, resp. inú výhodu osobe, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo nemá trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, a to organizovaním nedovoleného prekročenia štátnej hranice Slovenskej republiky alebo prechodu cez jej územie, alebo také konanie umožnili, alebo v ňom pomáhali.

Subjektívna stránka spočívala v úmyselnom zavinení páchatel'ov, pričom obžalovaní ako páchatelia museli mať vedomosť o tom, že pomáhali osobám, ktoré nelegálne prekročili hranice. Stupeň nebezpečenstva konania pre spoločnosť je vysoký a spočíva v porušení objektu trestného činu, ktorým je ochrana štátnej hranice a záujmu spoločnosti v boji proti organizovanej kriminalite.

Rovnako ako súd prvého stupňa aj odvolací súd na podklade vykonaného dokazovania dospel k záveru, že obžalovaný O. G. svojím konaním opísaným vo výrokovej časti tohto rozsudku naplnil aj všetky pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 odsek 1 písm. c/, odsek 2 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Z. z účinného v čase spáchania skutku, tak po stránke objektívnej v tom, že si nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci verejného činiteľa a konal tak v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech. Z hľadiska subjektívnej stránky konal s priamym úmyslom, pričom jeho konanie zahŕňalo úmysel zadovážiť sebe prospech. Stupeň závažnosti konania spočíval v porušení objektu trestného činu, ktorým je riadny ničím nerušený výkon právomoci verejného činiteľa a práva a povinností fyzických osôb, pričom ako aktívny príslušník polície porušil prísahu príslušníka polície Slovenskej republiky, ktorej sa spreneveril a konal v rozpore s ňou.

Nepochybil okresný súd pokiaľ pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu dospel k záveru, že v teraz posudzovanom prípade sú splnené všetky zákonom predpokladané podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a mimoriadne znížil tresty pod dolnú hranicu trestnej sadzby, lebo správne dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu, spočívajúce predovšetkým v dĺžke konania, lebo od spáchania samotného skutku uplynula doba cca osemnástich rokov, je možné túto okolnosť zohľadniť v ich prospech. Okresný súd prihliadol aj k tomu, že obžalovaní nespáchali násilný trestný čin. Tieto skutočnosti okresný súd vyhodnotil v prospech obžalovaných a využil inštitút mimoriadneho zníženia trestu a dospel tak k správne záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'ov, bude postačovať aj trest kratšieho trvania ako je dolná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody, ktorá v teraz posudzovanej trestnej veci by predstavovala minimálne uloženie trestu odňatia slobody na tri roky, čo by v konečnom dôsledku znamenalo ukládanie nepodmienečných trestov odňatia slobody.

Tresty tak, ako boli jednotlivito uložené jednotlivým obžalovaným, a to O. G., L., M. Z., A. Z., B. W. a S. B. zodpovedajú aj podľa názoru odvolacieho súdu stupňu nebezpečnosti ich konania pre spoločnosť a závažnosti ich protiprávneho konania. Pokiaľ bolo v prospech obžalovaných aplikované ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu, v tom sa odzrkadlilo dobrodzenie zákona a súdu, keď okresným súdom bola zohľadňovaná aj neprimeraná dĺžka trestného konania, ktorú v podstate obžalovaní svojím konaním nijako výrazne nepredlžovali. Aj ukladanie peňažných trestov a k nim náhradných trestov odňatia slobody zodpovedá stupňu nebezpečnosti konania pre spoločnosť jednotlivými obžalovanými a dôvodnosť ich uloženia bolo dané tým, že svojim protiprávnym konaním sa snažili získať neoprávnenú finančnú výhodu. Rovnako aj tresty prepadnutia veci v rozsahu ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku majú svoj reálny základ vo výsledkoch vykonaného dokazovania.

Odvolací súd záverom preto v podrobnostiach poukazuje na podrobné zdôvodnenie ohľadne jednotlivých trestov u jednotlivých obžalovaných tak, ako je to uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Záverom odvolací súd rovnako ako okresný súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1TdoV/3/2018 zo dňa 9.12.2019, z ktorého vyplýva, že výpovede utajených svedkov, slangovo označovaných ako kajúcnici, podliehajú rovnako voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku, teda rovnako ako každý iný dôkaz. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom a akým dôkazom, resp. dôkazmi musí byť určitá okolnosť dokázaná, a to vrátane pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov. Rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden zo zákonom súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na základe ktoréhokoľvek legálneho dôkazu preto môže byť uznaná vina v trestnom konaní. Neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná byť musí. V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede svedka „kajúcnika“ nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi.

Nepochybil preto okresný súd, keď v vykonal dokazovanie v rozsahu ako je to zrejmé zo zápisnice o hlavnom pojednávaní, a to kontradiktórnym spôsobom konania a tento rozsah dokazovania aj podľa názoru odvolacieho súdu bol postačujúci pre zákonné rozhodnutie vo veci samej, keďže výpovede utajených svedkov boli doplnené aj inými dôkazmi, ktoré súd už uviedol na inom mieste v tomto rozhodnutí, predovšetkým prehranými nahrávkami a prepismi telefónnych hovorov. Okresný súd pritom výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a s hodnotením dôkaznej situácie sa v celom rozsahu stotožnil aj odvolací súd.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.